

[Frode Jakobsen.]

end våbnenes. Den engelske skyggeforsvarsminister er nået til det resultat, at englændernes baser rundt om i verden ikke har øget englændernes indflydelse, men mindsket den til fordel for konkurrenterne, og jeg tror på, at USAs indflydelse i Asien ville have været større, hvis det ikke stod der med våben. Men hvor meningsløst er så ikke det hele! Man ofrer menneskers liv og materiel for at være stærkere, og hvis resultatet så er, at man bliver svagere?

En anden tankens træghed er, om vi for den gamle modsætning øst-vest overser det, man kalder modsætningen syd-nord. Vi ved ikke, hvad der kan ske i de områder af Afrika, som ikke er fri endnu. Vi har mest hjulpet dem med snak, og derfor vokser den forestilling, at de kun kan vinde deres frihed ved at slås for den. Jeg synes, det er vanskeligt med de erfaringer, vi har, at afvise den opfattelse, men så har vor Afrikapolitik spillet fallit. Jeg vil ellers rose udenrigsministeren for hans holdning over for Sydafrika. Vi var lykkelige over, at for første gang kunne en enig FN-delegation indstille til regeringen at opfordre sikkerhedsrådet til sanktioner, og at regeringen kunne følge det. Men der er et omkvæd, som går igen — jeg kan ikke hjælpe det, for det er dér, det brænder — det er krigen i Vietnam. Det er den, der først og fremmest forhindrer afspændingen øst-vest; det er den, der først og fremmest graver kløften af had, dybere mellem syd og nord. Jeg må gå hurtigt frem, fordi jeg ikke har så lang tid.

En tredje fordom er forestillingen om en verdenskommunisme, som vi står over for som ét uhyre, som ét tænkende væsen med ét eneste klart mål: at knuse os. Det er ingen nytte til at sige, at det er kommunisternes egen skyld, for det drejer sig jo ikke om skyld, men om at orientere sig rigtigt i den verden, vi lever i. Der eksisterer ingen verdenskommunisme i dag. Der eksisterer en række kommunistiske regeringer, der eksisterer en række kommunistiske partier, og løsgørelsen af de kommunistiske stater,

selv om de bliver ved med at være kommunistiske, kan vi kun være interesseret i at fremme for deres skyld og vores skyld. Behandler vi f. eks. Jugoslavien som en satellit af Sovjetunionen, ja, så er der ingen fristelse for et andet østeuropæisk land til at blive et nyt Jugoslavien.

Jeg vil gerne anerkende udenrigsministeren for hans rejse i Østeuropa og dens resultater og for forberedelserne til rundbordsamtaler Danmark-Polen, Danmark-Jugoslavien. Men vi må ikke glemme, at det, der driver de østeuropæiske lande sammen og driver dem sammen med Sovjet, det er deres angst for Tyskland. Så lang tid Oder-Neissegrænsen drages i tvivl, bliver der ingen forståelse mellem Polen og Tyskland; så lang tid kan polakkerne ikke andet end klamre sig til Sovjet. De fleste tyskere er klar over, at der er ingen realitet i at ville flytte den grænse; de tør bare ikke sige det, de er bange for hinanden. Jeg tror, at det måske oven i købet ville hjælpe de tyske politiske partier med et pres udefra, og derfor spørger jeg: kunne vi i hvert fald ikke være lige så frisindede som de Gaulle og åbent gå ind for anerkendelse af Polens grænse? Det er ikke nogen uret mod Tyskland. Det er et helt andet problem end Tysklands genforening.

I det ene tilfælde drejer det sig om tyske mennesker, som ved tvang er skilt fra deres landsmænd, i det andet om tidligere tysk jord uden tyske mennesker og jord, som er gået tabt ved en krig, som Tyskland har begyndt. Vesttyskerne vil naturligvis blive irriteret på os; det vil være en overgang; de Gaulle har vist fået tilgivelse. Og tør vi ikke sige det af hensyn til kyllinger og kød, eller fordi vi har brug for Tyskland som vor fortalende inden for de seks, har vi så ikke allerede gjort os mere afhængige af Vesttyskland, end godt er?

Også i denne forbindelse — ønsket om at undgå at tømme kommunistlandene sammen — dukker Vietnam op, man kan ikke komme uden om det, for ligesom det er frygt for Tyskland, der driver polakker og czecker